

MOUDRÁ ŽENA

MARTIN HLOSKA

(Tursko, květen 2010)

Bratří, velmi mě oslovilo slovo, které přinesla Kristýnka pro děti. Přemýšlím o ovoci našich rtů, přemýšlím o tom, jaké ovoce přináším já. Co vše předávám, ať v dobrém, či ve zlém. O věcech, které jsou skryté. S ovocem opravdu vždy předáváme jeho semeno. A naopak, sytím se nejen ovocem, ale také semenem stejného druhu, které chce ve mně vyklíčit, vyrůst a přinést další ovoce podle svého druhu. Vždycky tam je určité semeno. Lehkovážně dopouštíme různým věcem, aby nás krmily a zasadily semeno stejného druhu.

Řeknu to ještě jinak: Bůh k nám mnohokrát mluvil o věcech, které mezi sebou nemáme dělat. Když si například jeden s druhým povídáme, nemáme ostatní pomlouvat. Boží slovo také říká, že si nemáme jeden na druhého stěžovat.¹ Domnívám se, že pokud to děláme, tak těm, s nimiž se sdílíme, předáváme špatné ovoce. A co je ještě horší, to ovoce má v sobě semínka téhož druhu a my potom chorobu roznášíme dál jako přenašeči. Chci proto sebe i vás povzbudit, abychom si to uvědomili a nedělali to. Přijímejme naopak dobré ovoce, abychom mohli rodit dobré věci. Boží slovo na tyto věci pamatuje a říká, jak se správně zachovat, když mě někdo zraní nebo mi ublíží. Zdůrazňuje, že máme jít za tou pravou osobou.² Nemám jít za Frantou nebo za Tondou, ale mám jít za člověkem, který mi to udělal, a hned to s ním řešit. Jinými slovy, koupil jsem shnilý pomeranč, doma to zjistím, co udělám? Předám ho Toníkovi? Ne. Vrátím ho zpátky tam, kde jsem ho koupil, že? Vrátím ho zpátky do obchodu. Prostě ovoce vezmu a odnesu ho pryč. Vrátím ho tam, kde jsem ho vzal.

¹ Jakub 5:9 – „Nevzdychejtež k Bohu jedni proti druhým, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Ať, Soudce již přede dveřmi stojí.“

² Matouš 18:15 – „Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého.“

Tento týden mě oslovila jedna myšlenka, kterou na to naroubuji, jestli mi dovolíte. Chtěl bych znovu připomenout, co to je církev a jak vlastně funguje.

Zeptám se vás: Co je to církev?

„Lidé.“

To je jenom částečně správná odpověď. Kdo konkrétně je církev?

„Věřící lidé.“

Ještě konkrétněji.

„Tělo Kristovo.“

Ještě konkrétněji než Tělo Kristovo.

„Matka.“

Ještě víc než matka. Ještě konkrétněji než matka.

„Ty.“

Já jsem církev?

Ano, přesně tam jsem směřoval. Většinou jsem měl totiž pocit, že církev je třeba Marek, Jirka, Vít'a... Takto jsem o tom uvažoval a pak mi došlo, že církev jsem i já! Můžete teď všichni spolu se mnou říct – tedy jen vy, kdo si to myslíte – já jsem církev? Říci to o sobě. Můžete to vyznat?

„Já jsem církev.“

Krásné! A myslíte si to? Ano? Dobře. Já si taky myslím, že jsem církev. Teď si toto vyznání prozkoušíme. Najdeme si takovou zkušební větu, ano? Představte si, že se ocitnete v situaci, kdy vám někdo řekne: „V církvi není láska.“ Tak, a teď tato dvě prohlášení spojíme dohromady. Myslím tím „já jsem církev“ a „v církvi není láska“.

Všichni, kdo jste řekli: „Já jsem církev,“ řekněte se mnou: „Ve mně není láska.“

...

Ne? Já vám rozumím. Láska není v církvi, ve mně je! Jsem rád, že jste mi porozuměli. ☺

Souvisí to i s tím, že máme Boha chválit. Jak Květka říkala ve svém svědectví, než aby se obírala duchy, kteří na ni útočí, sebeobviňováním a sebelítostí, méněcenností a nevím čím vším ještě, rozhodla se pro jediné možné řešení – vzdát chválu Bohu. Obrátit se na Boha celým srdcem, celou myslí a chválit Ho. Totéž platí, pokud máme pocit, že v církvi jsou pomluvy nebo sebelítost nebo méněcennost nebo něco takového. Řešení je úplně stejné. Církev by měla hledat Boha, obrátit se na Boha, chválit Ho, vyznávat, kým On je, jaký On je a začít přemýšlet nad Jeho charakterem, nad tím, co nám dává, co nám chce dát, co už nám dal. Rozumíte? Souvisí s tím také to, že církev jsem já. Na této rovině se dá řešit spousta věcí. Na rovině „v církvi není láska“ se nedá vyřešit nic.

To všechno jsem říkal z jednoho důvodu: V týdnu mě oslovil verš z Přísloví 14,1. Určitě jej znáte nebo jste o něm častokrát slyšeli. Je v něm napsáno: „**Moudrá žena vzdělává dům svůj, bláznice pak rukama svýma boří jej.**“ Vždycky jsem si myslel, že se to týká žen, případně jsem dokázal připustit, že to někdy může platit i pro nějakého muže. Ale minulý týden mi najednou došlo, že žena reprezentuje v Božím slově církev. Na duchovní rovině platí, že cokoliv čtu o ženách, mluvívá o církvi a o stavu církve. Tento verš můžu tedy číst takto: „Moudrá církev buduje dům svůj, bláznivá pak rukama svýma boří jej.“ Moje přemýšlení nad tématem: Jsme my moudrá církev? nikam nevedlo, tak jsem to spojil s dalším axiomem – já jsem církev. To už vedlo na úplně konkrétní místa a uvědomil jsem si, že to, co bychom měli, a to, co někdy zakoušíme a děláme na osobní rovině života s Bohem, se musíme učit dělat i na rovině našeho společného života s Bohem. Bůh nám ukazuje, že jako církev máme autoritu svůj dům bořit nebo budovat. Bůh nám tu autoritu dává. Ať chceme nebo nechceme, jedno z toho děláme. Nestojíme stranou na neutrální půdě a nedíváme se na církev, jak to dělá. My jsme církev a my stavíme nebo boříme. Každý z nás tady teď něco dělá. Buď roznáší ovoce Ducha, a tím pádem staví, anebo roznáší nějaké jiné ovoce, a boří. Bylo by pěkné a příjemné, kdybych mohl říct: Fajn, já jsem v té půlce, co staví, a tamti, to jsou ti, co boří. Ale tak to bohužel není. I já někdy zjišťuji, že jsem na straně, která boří. A někdy, chvála Pánu, zjistím, že jsem na straně, která staví. Každé moje slovo, každý můj skutek, každá moje modlitba i způsob, za co se modlím nebo postím, něco boří, anebo něco staví.

Někdy nás zneužívá ďábel a my si to neuvědomujeme. Jsme oklamání. A proto nám Bůh dává církev. Církev jsou tedy druzí lidé a jsme to i my sami. Věřím, že je Boží vůle, abychom začali stavět dům, Boží dům. Abychom ho začali stavět nejdříve ve svém životě s vědomím, že já jsem přece církev. Jsem to já. Když to budeme dělat, tak se zároveň spojujme a pomáhejme jeden druhému stavět církev. Vězte, že Bůh to tak chce. Je to veliký úkol. Bůh nás omezil, a proto není v mojí moci postavit církev. Potřebuji ostatní. Dokonce ani já sám o sobě nejsem církev. Martin sám o sobě církev není. Martin není ani politická strana sám o sobě. Potřebuje k tomu další lidi. Ďábel chce ale rozdělovat a bořit.

Nakonec se chci vrátit k tomu, že Bůh nám dává moc bojovat proti věcem, které nás drtí a trápí. Proti různým myšlenkám, pocitům, dojmům... Vyvyšme Boha, chvalme Ho, odvráťme se od všech zlých myšlenek celou svojí myslí i srdcem. A když to uděláme všichni, budeme moudrou ženou, která svůj dům buduje.